

JBC

PROGRAMA

5

28, 29 I 30 D'OCTUBRE
SALA 1 PAU CASALS

BEETHOVEN
PIANO CONCERTO 3
SEONG-JIN CHO I DAVID AFKHAM
ORQUESTA NACIONAL DE ESPAÑA (ONE)

PROGRAMA DE MÀ

LUDWIG VAN BEETHOVEN
(Bonn 1770 – Viena 1827)

CONCERT PER A PIANO I ORQUESTRA N. 3 EN DO MENOR, OP. 37

(1800) – 34'

- I. Allegro con brio
- II. Largo
- III. Rondo: Allegro

Seong-Jin Cho, piano

PAUSA 20'

DIMITRI XOSTAKÓVITX
(Sant Petersburg 1906 – Moscou 1975)

SIMFONIA N. 12, OP.112, "L'ANY 1917"

(1961) – 38'

- I. Revolutionary Petrograd (Petrograd revolucionari)
- II. The Rising (Razliv)
- III. Aurora
- IV. Dawn of Humanity (L'albada de la humanitat)

AQUEST CONCERT S'EMMARCA EN L'INTERCANVI ENTRE L'ORQUESTRA SIMFÒNICA DE BARCELONA I NACIONAL DE CATALUNYA I L'ORQUESTA Y CORO NACIONALES DE ESPAÑA (OCNE), PEL QUAL L'OBC ACTUA EL PRESENT CAP DE SETMANA A L'AUDITORIO NACIONAL DE MÚSICA DE MADRID AMB LA DIRECCIÓ DE JUANJO MENA I EL VIOLONCEL-LISTA NAREK HAKHNAZARYAN.

ORQUESTA NACIONAL DE ESPAÑA

SEONG-JIN CHO, PIANO

DAVID AFKHAM, DIRECCIÓ

VIOLINS PRIMERS Miguel Colom Cuesta, concertino / Joan Espina Dea, solista / Kremena Gancheva Kaykamdjozova, solista / Ane Matxain Galdós, ajudant de solista / Georgy Vasilenko, ajudant de solista / Miguel Ángel Alonso Martínez / Raquel Areal Martínez / Laura Calderón López / Antonio Cárdenas Plaza / Jacek Cygan Majewska / Raquel Hernando Sanz / Ana Llorens Moreno / Pablo Martín Acevedo / Rosa María Núñez Florencio / Stefano Postinghel / M^a del Mar Rodríguez Cartagena / Krzysztof Wisniewski Jastzieski / Ivi Ots* / Irina Pakkanen* / Adelina Vassileva Valtcheva* **VIOLINS SEGONS** Laura Salcedo Rubio, solista / Alejandra Navarro Aguilar, solista / Mario Pérez Blanco, ajudant de solista / Jone de la Fuente Gorostiza, ajudant de solista / Juan Manuel Ambroa Martín / Nuria Bonet Majó / Iván David Cañete Molina / José Enguídanos López / Javier Gallego Jiménez / Rolanda Ginkute / Luminita Nenita / Alfonso Ordieres Rojo / Roberto Salerno Ríos / Elsa Sánchez Sánchez / Alfonso Aldeanueva Hernández* / Sara Molina Castellote* / Gala Pérez Iñesta* **VIOLES** Silvina Álvarez Grigolatto, solista / Alicia Salas Ruiz, solista / Ewelina Bielarczyk, ajudant de solista / Cristina Pozas Tarapiella, ajudant de solista / Joaquín Arias Fernández / Carlos Barriga Blesch / Alberto Clé Esperón / Roberto Cuesta López / Paula García Morales / Mª Paz Herrero Limón / Julia Jiménez Peláez / Lorena Otero Rodrigo / Martí Varela Navarro / Monika Augulyte* / Irene Val Baños* **VIOLONCELS** Ángel Luis Quintana Pérez, solista / Joaquín Fernández Díaz, solista / Josep Trescolí Sanz, ajudant de solista / Mariana Cores Gomendio / Enrique Ferrández Rivera / Adam Hunter Rae / Miguel Jiménez Peláez / José Mª Mañero Medina / Javier Martínez Campos / Mireya Peñarroja Segovia / Alberto Alonso Pérez* / Antonio Gervilla Díaz* / Gustavo Lapresta Calvo* **CONTRABAIXOS** Antonio García Araque, solista / Rodrigo Moro Martín, solista / Julio Pastor Sanchís, ajudant de solista / Laura Asensio López / Ramón Mascarós Villar / Pablo Múzquiz Pérez-Seoane / Luis Navidad Serrano / Guillermo Sánchez Lluch / Bárbara Veiga Martínez **FLAUTAS** Álvaro Octavio Díaz, solista / José Sotorres Juan, solista / Miguel Ángel Angulo Cruz / Juana Guillem Piqueras / Antonio Hervás Borrull* **OBOÈS** Víctor Manuel Ánchel Estebas, solista / Robert Silla / Aguado, solista / Ramón Puchades Marcilla / Vicente Sanchis Faus / Jose María Ferrero de la Asunción, corn anglès **CLARINETS** Enrique Pérez Piquer, solista / Javier Balaguer Doménech, solista / Ángel Belda Amorós / Carlos Casadó Tarín, requint / Eduardo Raimundo Beltrán, clarinet baix **FAGOTS** Enrique Abargues Morán, solista / José Masiá Gómez, solista / Miguel Alcocer Cosín / Vicente J. Palomares Gómez / Miguel José Simó Peris **TROMPES** Salvador Navarro Martínez, solista / Javier Bonet Manrique, ajudant de solista / Eduardo Redondo Gil, ajudant de solista / Pedro Jorge García / Carlos Malonda Atienzar / José Rosell Esterelles **TROMPETES** Manuel Blanco Gómez-Limón, solista / Adán Delgado Illada, solista / Juan Antonio Martínez Escribano, ajudant de solista / Vicente Martínez Andrés / Santiago Rosales Gomera* **TROMBONS** Edmundo José Vidal Vidal, solista / Juan Carlos Matamoros Cuenca, solista / Jordi Navarro Martín / Francisco Guillén Gil, trombó baix **TUBA** José Fco. Martínez Antón, ajudant de solista **PERCUSSIÓ** Rafael Gálvez Laguna, solista / Juanjo Guillem Piqueras, solista / Pascual Osa Martínez, solista / Joan Castelló Arándiga, ajudant de solista / Antonio Martín Aranda / Jesús Fenollosa Barrachina* / Pablo Navarro Díaz* / Alberto Román Martínez*

ARXIU ORQUESTA Y CORO NACIONALES DE ESPAÑA Rafael Rufino Valor, Víctor Sánchez Tortosa, Ricardo Gutiérrez Montero, Enrique Mejías Rivero, Alfonso Bustos Gracia

*Professor/a invitat/da

COMENTARI

per **Stefano Russomanno**

La música i la història

Estrenat a Viena el 1803, el Concert per a piano n. 3, op. 37 de Beethoven constitueix un pont entre l'exploració primerenca del gènere plasmada en els opus 15 i 19 i els èxits absoluts representats pels concerts successius opus 58 i 73. La presència de la tonalitat de do menor –característica d'altres grans pàgines beethovenianes, com la Sonata per a piano n. 8 “Patètica”, l'obertura *Coriolano* o la *Cinquena simfonia*– apunta cap a una dramatització intensa de la forma del concert, impulsada també per més presència simfònica i l'autonomia augmentada del solista davant l'orquestra.

Respecte als dos concerts anteriors, el *Tercer* s'endinsa en un terreny que té com a novetat l'augment de “pes” que adquireixen els gestos i les idees musicals. Al marge de la seva monumentalitat, en l'*Allegro con brio* inicial s'insinua un to muscular que presagia un canvi d'horitzons. La dimensió mundana del concert solista del segle XVIII, amb el seu ideal d'entreteniment culte i la seva celebració civilitzada del virtuosisme, deixa pas aquí a un conflicte de naturalesa gairebé filosòfica, com si en l'enfrontament entre l'orquestra i el piano es delineés una lluita entre principis superiors. En la música batega ara el buf de la història, dels grans esdeveniments. Tot i així, fins i tot quan té arrels íntimes i subjectives, el drama en Beethoven és transcendit i exterioritzat en formes objectives i paradigmàtiques com són les grans estructures clàssiques, tensades fins a extrems inèdits, però mai refutades.

Dins d'aquestes directrius generals, el lirisme distès del “Largo” exerceix una funció equilibradora. La transició inesperada a la calorosa tonalitat del mi major (en lloc del més previsible mi bemoll major) atorga a aquest moviment central una atmosfera inefable: el piano i l'orquestra comparteixen un missatge reflexiu, una inspiració melòdica que deixa enrere la sensualitat mozartiana per abraçar tons més concisos i severos. El “Rondó” recupera una energia terrenal, tot i que els impulsos dramàtics no poden contrarestar una sensació creixent d'afabilitat i benestar. Tant és així que la coda abandona definitivament el mode menor i s'installa en un lluminós do major.

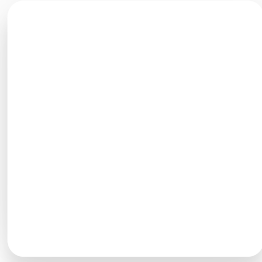
L'1 d'octubre del 1961, la Simfonia n. 12 de Xostakóvitx va tenir l'honor d'estrenar-se simultàniament a Leningrad, amb la direcció d'Evgeni Mravinsky, i a Kuibixev (actual Samara), amb la batuta d'Abram Stasevich. Dues setmanes més tard, es va interpretar a Moscou amb

Konstantin Ivanov al podi. L'atenció considerable de la qual va ser objecte al principi l'obra tenia relació, probablement, amb el propòsit ambiciós de l'autor: celebrar en la seva nova simfonia ni més ni menys que Lenin, el pare de la Revolució Russa.

La Simfonia n. 12 mostra la cara de Xostakóvitx més alineada amb les directrius del règim. No en va, l'estrena va coincidir amb la celebració del XXII Congrés del PCUS (Partit Comunista de la Unió Soviètica), en la qual el compositor va deixar afirmacions com aquesta: "En la meua activitat sociopolítica i en el meu treball de creació he percebut cada dia la funció destacada exercida pel partit, pel poble i pels camarades de la Unió de Compositors de la Unió Soviètica. No han faltat els errors al llarg de la meua carrera, però el partit m'ha ajudat i m'ajudarà d'ara endavant...".

Si la seva simfonia anterior estava inspirada en els esdeveniments prerevolucionaris de l'any 1905, Xostakóvitx emprèn ara un retrat sonor de la Revolució d'Octubre del 1917 en la figura del seu artífex principal. No obstant això, el caràcter programàtic de cada moviment es conjuga amb la cerca d'una unitat formal més estreta, amb el suport de l'entroncament entre moviments i la recapitulació cíclica d'alguns temes. El component ideològic de la Simfonia n. 12 va contribuir a llastar durant cert temps la seva programació als auditoris occidentals, però les crítiques també es van acarnissar amb altres aspectes de la partitura, com la retòrica celebrativa del quart moviment, que assoleix tons de grandiloqüència efectista.

El primer moviment té una construcció que se sol repetir al llarg de tota la simfonia: una arrencada murmurada des de les regions greus de l'orquestra, a la qual segueix un crescendo progressiu que culmina finalment en maneres triomfals. "El Petrograd revolucionari" és el títol programàtic del primer moviment, en què Xostakóvitx fa ús de cançons revolucionàries per descriure els ferments de la sublevació i la lluita imminent. L'*Adagio*, que té com a subtítol "Razliv" (del nom del quarter general de Lenin als afores de Petrograd), es decanta per escenaris de caràcter més naturalista amb intervencions solistes destacades dels vents. Introduït per redoblaments de timbal i *pizzicati* de les cordes, el tercer moviment ("Aurora") representa l'esclat de la Revolució amb la presa del Palau d'Hivern i desemboca en el tarannà optimista i festiu del quart, que descriu la nova realitat soviètica amb el títol "L'aurora de la humanitat".

- 1 Piano Concerto No. 3 in C Minor, Op. 37: I. Allegro con brio - Live ·
- 2 Piano Concerto No. 3 in C Minor, Op. 37: II. Largo - Live · Ludwig...

Beethoven Piano Concerto 3 · L'Auditori de Barcelona

PREVIEW